

Vihaan ja rakastan tätä vanhenemista

Seison edesmenneen työkaverini haudalla. Hän oli minua parempi työntekijä ja vuoden nuorempi. Hän puhui usein miehestään, mökistään, tyttärestään ja lapsenlapsestaan tosi kauniisti. He täyttivät hänen elämänsä. Minä ajattelin kauniisti omista lapsistani, vävystäni ja kahdesta ensimmäisestä lapsenlapsistani. Minulla oli silloin menossa avioero. Miehestä ei silloin ajatella kauniisti. Työkaverini on ollut haudassa vuodesta 2002 lähtien, minä jatkan elämää ja olen saanut lisää kaksi lapsenlasta.

Kesäisin kasvimaa on minulle henki- ja elämä. Miten ihanaa on saada keväällä Leidi Lapio käteen ja painaa sen terä maahan. Tästä työstä voi nauttia ihan hyvän tovin, mutta miksi ikä on tehnyt tehtävänsä tässäkin asiassa? Et saa enää sitä kiljuvaa nälkää, jonka sait tuoreempina vuosina fyysisestä rasituksesta. Saat vain ne jokaisen nivelen kolotukset, jotka ovat haastamassa sinua oikeuteen fyysisestä pahoinpitelemisestä.

Kun tapaat uuden ihmisen, katsot vain hänen ryppyjään ja ajattelet että onpas siinä vanha ihminen. Tosiasiassa hän on minua useita vuosia nuorempi, peräti 50-lukulainen. Tämä on seurausta siitä, että olen ohittanut peilin hyvin kaukaa jo ajat sitten, enkä aio jatkossakaan toivottaa hyvää huomenta sille peilissä näkyvälle ryppykasalle.

Lenkkeily on hyvä harrastukseni ja teen sitä tosi usein. Menneinä vuosina valitsin aina isoimmat mäet ja kivisimmät kukkulat. Nyt menen aina siitä missä maa on matalin ja muistan aina ponnistaa sillä terveämmällä polvella. Onneksi nyt näen paljon enemmän mitä luonnossa tapahtuu ja jään usein kuuntelemaan linnunlaulua ihan vaan hulin vuoksi.

Parasta kuitenkin on, että olen edelleen elossa. Tiedän että kolotukset ja muistin heikkeneminen ovat koko ajan tuossa olan takana. Niitäkin on pidettävä ystävinä, jotka tulevat vierailulle, vaikka et kutsuisikaan.

Marita Kononen